

Vej end den, at saa maa det være Befolkningen, der bedømmer Situationen og træffer Afgørelsen.

Udenrigsministeren (*Moltke*): Det ærede Medlem Hr. Holstein har fremsat nogle Bemærkninger om et Spørgsmaal, som i høj Grad har min Interesse, nemlig Udvandringsspørgsmaalet, og de ærede Medlemmer Hr. Vanggaard og Hr. Fraenkel har ogsaa berørt dette Spørgsmaal. Det er jo saaledes, som saavel af den højtærede Statsminister som af det ærede Medlem Hr. Holstein omtalt, at de Forenede Stater har opstillet saadanne kvantitative Begrænsninger for Indvandringen, at Udvandringsmulighederne for de europæiske Lande er blevet betydelig ringere end før Verdenskrigen, samt at ogsaa andre oversøiske Lande nu i langt højere Grad end før stiller Betingelser med Hensyn til Kvaliteten af Indvandrere.

Det ærede Medlem har henledt Opmærksomheden paa Italien som et Land, der i særlig Grad har taget sig af Udvandringsspørgsmaalet, og fremhævet forskellige Overenskomster, som er afsluttet af Italien. Som bekendt har Italien altid haft en særlig Interesse i Udvandringsspørgsmaalet og har allerede i Medfør af Emigrationsloven af 1901 oprettet en omfattende selvstændig Institution, hvis Opgave det er paa bedste Maade at forberede Udvandreren af italienske Statsborgere og i videst muligt Omfang at søge tilvejebragt de bedste Betingelser for dem i de Lande, de søgte.

Jeg formoder, at de Traktater, hvortil det ærede Medlem sigter, er Traktaten af 1913 med de Forenede Stater, af 1920 med Argentina og af 1921 med Brasilien. Disse Traktater gaar ikke ud paa at faa udvidet Udvandringsmulighederne for italienske Statsborgere i den Forstand, at der sikres disse en fortrinvis Adgang til vedkommende Land. Derimod indeholder Traktaterne Bestemmelser, som gaar ud paa paa forskellig Maade at forbedre italienske Emigranternes Retsstilling i vedkommende Land, navnlig med Hensyn til Adgangen til Ulykkesforsikring.

For Danmarks Vedkommende har den danske Regering paa tilsvarende Omraade interesseret sig for Tilvejebringelsen af traktatmæssig sikrede Rettigheder for danske Udvandrere, idet der er Forhandlinger i Gang saavel med Kanada som med Argentina om en gensidig Anvendelse af de kontraherende Landes Ulykkesforsikringsbestemmelser. Disse Spørgsmaal er for

Tiden til Behandling i Socialministeriet, under hvis Forretningsomraade de henhører.

Imidlertid forstaar jeg, at det, som det ærede Medlem interesserer sig for, er ikke blot Spørgsmaalet om Sikringen af danske Emigranternes Retsstilling i Udlandet, men navnlig Spørgsmaalet om en Forbedring af selve Udvandringsmulighederne. At Italien for saa vidt ikke har afsluttet særlige Overenskomster, fremgaar for de Forenede Staters Vedkommende af, at Italiens Kvota er gaaet ned fra ca. 42 000 Indvandrere aarlig til godt 3 800, men den ventes ganske vist efter det nye Beregningsgrundlag efter 1927 at ville stige lidt, nemlig til ca. 5 700.

For Danmarks Vedkommende var Kvotaen efter den første Kvotalov ca. 5 600, efter den nu gældende ca. 2 800, men ventes efter det nye Beregningsgrundlag efter 1927 at falde yderligere til ca. 950. Den danske Udvandring maa derfor rettes mod andre Lande. Det ærede Medlem Hr. Holstein omtalte i denne Forbindelse Redaktør Reventlows Beretning om Forholdene i Kanada. Jeg kan ikke være helt enig med det ærede Medlem i hans Karakteristik af de Efterretninger, som Redaktør Reventlow medbragte. Jeg synes, det er for meget at kalde dem mistrøstige. Forholdet er jo dog stadig det, at Kanada staar aabent for Indvandring, og at de kanadiske Myndigheder netop nærer særlig Interesse for de kvalitativt gode Indvandrere, til hvilke de Danske altid har været henregnet, men naturligvis er det rigtigt, at den Kategori af Indvandrere, som man særlig interesserer sig for i Kanada, er den dygtige Landarbejder, og endvidere er Forholdene jo ikke lettere for den, der skal begynde paa bar Bund nu, da Europas Strøm af Emigranter i højere Grad er blevet vendt mod Kanada, efter at de Forenede Stater har indført de strenge Restriktioner i Indvandringslovgivningen. Det er dog værd at bemærke for Danmarks Vedkommende, at Antallet af Emigranter til Kanada var mindre i 1925 end i 1924.

Jeg kan imidlertid oplyse, at den danske Generalkonsul i Montreal allerede i nogen Tid har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade det er muligt at nyttiggøre den førnævnte Interesse fra Kanadas Side for en Indvandring af Danske. Endvidere kan jeg oplyse, at vor Repræsentation i Buenos Aires har gjort et stort og nyttigt Arbejde, ikke blot ved at bistaa Emigranterne i Argentina, men ogsaa ved paa en særdeles oversigtbar Maade at samle alle de Oplysninger, som har praktisk Betydning for Emigranter, ligesom Repræsen-